

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres: 5. jul 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Svedok Zlata Jurela, čiji je sin Damir Jurela ubijen na Ovčari, sve do 20. novembra 1991. godine radila je kao defektolog u vukovarskoj bolnici. Tog dana je poslednji put videla svog sina, koji je od početka novembra bio u bolnici zbog povrede kolena. Po njenom sećanju, JNA je ušla u bolnicu 18. novembra i bila je prisutna sve do evakuacije, 20. novembra 1991. godine. Tog dana je oko 6 sati ujutro stiglo naređenje da se svi medicinski radnici okupe ispred gipsaone, a lakši ranjenici kod sporednog ulaza hiruške ambulante. Posle otprilike sat vremena, ispred gipsaone je došao major Šljivančanin zajedno sa komandantom Mrkšićem i kapetanom Radićem. Nakon što su se predstavili, major Šljivančanin se izvinio medicinskom osoblju što su toliko dugo čekali na evakuaciju i optužio doktoru Bosanac, pošto je rekla da u bolnici nema ustaša, a oni su utvrdili da ima. Rekao je da su oni oslobodili Vukovar i da svi iz medicinskog osoblja imaju tri mogućnosti: da ostanu u Vukovaru, da idu za Hrvatsku, ili da idu za Srbiju. Kad je izašla iz gipsaone, čula je da su ranjenici odvedeni u kasarnu. Svedokinja je istakla da je pronašla jedno mlađe uniformisano lice i upitala ga šta je sa njenim sinom. On joj je, nakon što je pogledao spiskove, rekao da će sve biti u redu i da ne brine. Nakon što je ugledala majora Šljivančanina, koji je stajao u blizini, izašla je i upitala ga je da li je tačno da su ranjenici odvedeni u kasarnu. On joj je odgovorio da su odvedeni na rutinsko saslušanje, nakon čega će ih pustiti. Posle par minuta u autobus u kojem je bila i ona došao je izvesni Duško Rajšić, koji im je rekao da je u kasarni stravična situacija, da su Srbi iz Vukovara okružili autobuse i da će se, ukoliko budu ušli u njih, desiti nešto strašno. Svedokinja je prenela majoru Šljivančaninu šta im je ovaj čovek ispričao, a on joj je odgovorio: «Ne brini, bre dugarice, ni vlas sa glave mu neće faliti.» Kad je kasnije pokušala da mu priđe treći put, on ju je on oterao uz psovke. Posle izvesnog vremena su autobusima krenuli iz Vukovara. U večernjim časovima stigli su u Sremsku Mitrovicu, gde su celu noć proveli u autobusima. Kad je ujutro izašla napolje, svedokinja je čula da je neko upitao: «Šta je sa ranjenicima iz bolnice?», a odgovor je glasio: «Poslao sam ih da beru ljubičice.» Napomenula je da je po glasu prepoznala da je taj odgovor dao major Šljivančanin.

Svedok Sandra Grejza, čiji je suprug Milan Grejza ubijen na Ovčari, istakla je da od optuženih najbolje poznaje Perića i Vujovića. U periodu kad je izvršen zločin, ona uopšte nije bila u Vukovaru, već na moru. Napomenula je da se sa svojim suprugom, koji je bio policajac, čula redovno sve do 14. novembra 1991. godine. Ona ima saznanja da je njen suprug bio u vukovarskoj bolnici, pošto je bio ranjen i nije mogao da hoda. Po tim saznanjima, on je iz bolnice zajedno sa ostalim ranjenicima odvežen u kasarnu, a potom na Ovčaru. Njen prijatelj Zdenko Novak, koji je preživio zločin, ispričao joj je da je video njenog supruga u izdvojenoj grupi u hangaru na Ovčari oko 11 sati.